

(המשך מעמוד 33)

יש להחזיר את הנושא לשופט ויתקן, אבל לשנות את טעמי האשמה ל... דקירה סכיני. מה פיתאום דקירת סכיני? השתור ממו בשכונה, הרי לא נפתח אף תיק נגד שום תושב בשכונה בגלל דבר כזה. "בינתיים גילינו בחקירת פרטיות שלנו, שקבוצה שלישית היתה מעורבת בדקירה. הדיון חזר לשופט ויתקן, והוא קבע ש... העונש שהטיל עלינו קודם-לכן יהיה ב... תוקף, והעבירה היא דקירת סכיני."

מה שהתרחש אחרי פירסום ההר דעה בשולי מדורי-הספורט בעיתון גים, יצא משליטתם של מנהלי האגודה. המנהלים, המבוגרים והשקולים יוקר מ שאר אוהדי הפועל גיבעת-אולגה, הצליחו לרסן את צערי השכונה במשך שלושה וחצי שבועות של הדיונים המישפטיים. אולם בסוף השבוע שעבר נשמט הרסן מ ידיהם.

התושבים יצאו לרחובות. נשמעו צע קות: "רוצים כדורגל!" "או כדורגל או חשיש!" ובתדרי-חרים דובר על "הקנוג ייה שעשו נגדנו".

"מאחרי כל העסק עומדת קבוצת הכדו רגל של הפועל חדרה", טוען שחקן הפועל

צות של צעירים זועמים שהחליטו "להיי לחם עד הסוף, כמו טרומפלדור! טוב למות בעד גיבעת-אולגה!"

מרבית תושביה הקשישים של השכונה הסתגרו בבתיהם. חוליה של מישמר-הגבול, שבראשה קצין בדרגת פקד החלה פורצת, בהסתערות כמובן, לתוך חצרות הבתים הקטנים שבהם מתגוררים בעיקר דתיים, ש... כלל אינם תומכים בכדורגל בשבת. כדבריהם.

מרים אגרא עברה כבר מזמן, לדבריה, את שנת השמונים לחייה. "פיתאום ראיתי השוטרים רצים אחרי הנכד שלי, בן 15. כזה קטן, הוא מספרת. הוא ברח לבית, בכלל לא הלך לכביש הראשי. כדורגל לא מעניין אותו. סתם הלך בשכונה, הוא נכנס לחצר, והשוטרים אחריי.

הם צעקו: צריך לתפוס אותו! וניסו לא לתת לו להיכנס לבית. אני רצתי לדלת להוציא אותו מהידיים שלהם. הם הרביצו לו במקלות ובידיים. או הם הת חילו להרביץ גם לי בראש ובידיים ובכטן. חשבתי: היום הזה אני אמות. ככה אני לא רוצה למות בארץ-ישראל, מידיים של הצבא שלנו."

שכחו שאנחנו

באולגה!

גם שרה דמארי בת ה-19, ניסתה לחלץ את אחיה הקטן מידי שוטרי מישר-הגבול, שחדרו לחצר בית הוריה. ה שוטרים התנפלו עליה, לדבריה, בשצף-קצף והיכו אותה מכות נמרצות בגבה ובידיה. כתוצאה מן המכות היא אשפזה בבית-החולים.

אולם, מכל זה אין להסיק שהמפגינים היו טלית שכולה תכלת. "עמדתי במרכז הכיכר בגיבעת-אולגה, סיפר בשבת האחר רונג רביפקד יהודה מלכה, מפקד מישרת חדרה. "פיתאום התנפלו עלי שניים, והי כו אותי בקרש בראשי. איבדתי את ה הכרה והתעוררתי במחלקה הכירורגית ב בית-החולים הייל יפה בחדרה. עכשיו אני סובל מעזעזע-מוח."

לאותה מחלקה כירורגית הובאו בסוף השבוע עשרות מתושבי גיבעת-אולגה וכן כמה שוטרים ואנשי מישמר-הגבול, שנפגעו מאבנים או ממכות-מוטות. מיכלית-המים של מישרת חדרה עבדה בסוף-השבוע שעבר במלוא הקיטור במלאכת ההתזה, ורבים מתושבי גיבעת-אולגה סובלים ב ימים אלה מהצטננות לטוגיהן.

בשבת האחרונה, יומיים אחרי ההת פרצות הגדולה, כימעט שהתלקחה ה האש בשנית. אנשי-מישרתה פרצו לדירות בשכונה ועצרו שלושה מאוהדי הקבוצה. אין לדעת אם עשו זאת על-מנת להרתיע, או אם כדי לנסות לגלות מן האיש שפגע ברביפקד מלכה. בסך-הכל נעצרו בסוף-ה שבוע יותר מ-40 מתושבי השכונה. חל קם הגדול שוחרר אחרי שהופעלה הש פעתו של עורך-הדין דב ברזילי, ראשי עיריית חדרה.

בעיריה בת 18 אלף התושבים, לא היה כדורגל השבת. המיגרש עמד שומם מ שעות-הצהריים. בבוקר נערך בו מישחק של קבוצת-הנוער המקומית, ובסיומו הו ידע שלום ביטון, האחראי על הנוער ב גיבעת-אולגה ושחקן קבוצת הפועל, כי "הו, כנראה, המישחק האחרון. אם לא יתנו לבוגרים לשחק, לא ישחק גם הנו ער. אין מה לעשות, אבל בלי קבוצה בו גרת אין שום טעם לטפח בנוער ששרוף על כדורגל, תיקוות-שווא."

בשכונה הסתובבו בשעות הצהריים של השבת חבורות צעירים, שניסו לשכנע את חבריהם להמשיך לדבר בשפת הכוח. "כאן, בארץ, הולך רק בכוח", התמרמר יו סף פלינג, שוער הקבוצה. למאבק של תושבי השכונה הצטרפו בשבת האחרונה גם כמה אישי-ציבור וחברי-כנסת. שטייל פנו לביתו של מנהל הקבוצה גרבי והו ידעו על תמיכתם. תמיכה במה? זאת לא פירשו. "כשהיה הכל שקט, אמרו שאנחנו חיות, עכשיו, כשיש רעש ואנשים מור מרים, פיתאום מביעים נכונות לעזור ולהיות איתנו." מתמרמר צדוק תלמה, או הד הקבוצה. "אנחנו לא צריכים שישחבו שאנחנו מיסוכנים. מהבוקר של המצוצקה נש תדל לצאת בכוחות-רעצמנו, אבל מהבוק של הכדורגל לא יוציאו אותנו לעולם!"

מנהלי הקבוצה אופטימיים יותר, אך פיי תרון אין באמתחתם. "אם לא יבטלו את החלטת בית-המישפט, השכונה הזאת תהיה גיהנום." אומר יעקוב אולאי, קיצוני ב הפועל גבעת-אולגה. הם מתכוונים לכך.

מאיר דורון

הקטן, שאחריו רדפו שוטרי מישמר-הגבול, יצאה שרה דמארי בת ה-19 וספגה מכות נמרצות.

גיבעת-אולגה, מנחם בוזנסקי. אני, למשל, הייתי שחקן הפועל חדרה, והשנה הזאת החלטתי שאשחק למען השכונה שלי. הייתי בטוח שנעלה לליגה א', והיו לנו אפילו חלומות על הליגה הלאומית.

הפועל חדרה חוששת מאיתנו, שנגנוב לה אוהדים, ולכן עשתה נגדנו הכל כדי שנצא ממעגל המישחקים. חזו מזה, בתר אחדות הכדורגל שונאים אותנו וכבר מזמן מחכים לנו מאחרי הפינה. שוב, הכל בגלל הדימוי השלילי של השכונה. חושב שכר לם כאן פושעים ויותר טוב שלא ישחקו כדורגל. בזמן הדיון המישפטי בהתאחדות שכחו, למשל, איזה תיק-עבירות עבה יש להפועל עפולה. לזו לא היתה אף עבירת משמעת בעונה הזאת. האוהדים היו מרוי סנים, והכל היה בטוח וורוד."

האוהדים אומנם היו מרוסנים, אבל רק עד יום החמישי בלילה. בלב השכונה, ב כיכר המרכזית המישמשת מרכז חברתי יחי די בשכונה, התאספו אלפי צעירים. עש רות מהם נעו, לקראת שעות הלילה, לכיוון כביש החוף. מכאן החלה ההירדרות ה מהירה. הצעירים, שכל המתח שנצבר בהם פרץ בבתי-אחת, חסמו את הכביש הראשי תל-אביב-חיפה והחלו מיידים אבנים ב מכוניות העוברות.

כאשר ראו הצעירים המפגינים את טו רי השוטרים ומישמר-הגבול מתקדמים ל עברם, התפוררו בבהלה. מכוניות להתזת מים ואמצעים לפיזור הפגנות בעזרת גוים חולקו לשוטרים ולאנשי מג"ב. הריצה ה מהירה אל תוך השכונה, והידיעה על ה מתקפה הקרבה ובאה פשטה בשכונה כ דליקה בשדה-יקוצים ומייד התלכדו קבו

שידור

צל"ש

ניסיון חסרת-תקווה

לסירטו של הבמאי נרב לווייתן התנאי גמילה - 12 חודשים עם שושנה, שליווה במשך שנה את ניסיונות-הגמילה העקשניים של אשה צעירה שהורקת הסם הפכה מיפלטת ממצוקותיה הנפשיות והגופניות. סיפורתה של שושנה הוגש בידי לווייתן (33) בפשטות מרגשת ומרתקת, כשהוא מניח לדמותה הססגונית והבלתי-אמצעית של המסוממת לדבר בעד עצמה. המודעות לעוצמת החומר המצולם, ההומצעות מגי מיקים צילומיים והיעדר ניסיון לדרמא-תיזציה הצילו את הסרט מסכנת זיוף. המעקב אחר ניסיון-הגמילה הנואש של שושנה - שלווייתן לא השאיר כל מקום

נרב לווייתן פשטות מרגשת

לספק באשר לחסרת-תוחלתו - הגיע ל שיאו המדכא והמכאיב במסקנה הסופית כי המוצא היחידי עבורה נמצא מאחרי חומות-הבטון וגדרות-התיל.

צל"נ

הכשר למשתמטים

לרבי-אלוף מרדכי ("מוטה") גור, רמט כ"ל צה"ל, על הופעתו המבזה בתוכנית הדתית חורשה, בהנחייתו של שאול מייזליש. עצם הסכמתו של מוטה להו פיע בתוכנית, הנחשבת כאהוזה הפרטית של המפד"ל בטלוויזיה, הוא בגדר פליאה. אולם הרמטכ"ל שם עצמו ללעג כאשר נאלץ להשיב על שאלות של שלושה תל מידים, מנופחי חשיבות עצמית, שהציגו לו שאלות מהסוג: "האם לדעתך צה"ל של היום הוא המשך דור המכבים?" את מיבצע אנטבה הגדיר מוטה, בתשו בה לשאלות המטופשות, כ"שליחות לאו מית יהודית" ובתשובה לשאלה אחרת טען כי הסכנה האמיתית לצה"ל נועצה בהיעדר תודעה יהודית מספקת. אולם הסנסציה שבהופעה היתה הצהרתו של הרמטכ"ל שתמכה בהשתמטות של תלמידי הישי בות משירות בצה"ל.

"אסור לנו לפגוע ביסודות מהעם היהודי המקדישים את עצמם... לא הייתי רוצה לפגוע בניצוצות יהודיים אמיתיים של ליי מוד-תורה לשמה." אמר מוטה ונתן הכשר למשתמטים.

מאחרי המסך

עצוב, מביש ומעליב

הטלוויזיה, הטורחת לכסות כל אירוע של חלוקת-פרסים מדרג ז', החל בחלוקת פרסי כינור-זויד ועד לכירי מלכות-יופי, לא כיסתה את טעם חלוקת פרסי רשות השידור, שנערך השבוע, ובצדק, היה זה אירוע מביש, מעליב, עצום ועלוב. לרוב מקבלי הפרסים נודע על הכוונה להעניק להם אותם מן העיתונים. ההזמנות שהתפתחו בטכס הגיעו אליהם רק יומיים לפני שהוא נערך. שרה-חיינד והתרבות אהרון ירליין, ש באחריותו נמצאת רשות השידור, לא הגיע לטכס. הוא גם לא טרח לשלוח איש

מאנשי מישרדו. אפילו יו"ר הנהלת רשות השידור, ילפי איתן, לא בא לטכס. חבר הנהלת הרשות, שקרא את רשימת מקבלי הפרסים, הפך את הטכס - שנערך במוזיאון ישראל - לכרונא. הוא טעה בכל שם שני שקרא. הווכים בפרסים הכספיים, שבאו לאירוע עם בני-מישפחו תיהם, כבשו ראשיהם בכלימה. היה זה רק סימלי שכאשר עלה אל הבמה מסקד גלי צה"ל, מרדכי ("מוטה") צארי, שהתקנא ברשות השידור וביקש להעניק פרסים גם לאנשי, התקלקלו הרמ קולרים. אבל זו לא הפריע לאיש. כי ממילא לא הספיקו להודיע לזוכי גלי-צה"ל על זכויותיהם וגם לא הכינו עבורם תעודות, כך שהם לא הפסידו כלום.

חיים שכאלה" בהקפאה

עוד לפני חודשים רבים הקליט עמום אטינגר, אה התוכנית חיים שכאלה, ה מוקדשת לגולדה מאיר. כיוון שהתוכנית לא שודרה עד כה, פשטו להישות בבניין הטלוויזיה. כמה מהן סיפרו כי היתה זו גולדה עצמה שאסרה את שידור התוכנית, ביקשה לשדויה רק אחרי מותה. כאשר הגיעו השמועות לאוזניו של אטינגר, הוא רגז: "זהו שקר גס. שמועה חסרת-שחר." לטענתו לא שודרה התוכנית כיוון שדרושות לו לפחות ארבע תוכניות מוכנות, כדי להתחיל בשידור מחודש של הסידרה הפופולארית.

באחרונה כבר נקבע מועד שידור ה תוכנית על גולדה: 24 בינואר 1977. אלא שאו כבר תזויה מערכת הבחירות בעיצומה, וספק אם ראשי הטלוויזיה יראו בעין יפה שידור העשוי להתקבל בציבור כתעמולתי בחירות.

שילון קל-הרגליים

אם ניתן היה ליהנות משבוע האחרון מזו פניו של דן שילון מעג מסך הטל וויזיה, הרי זה רק מפני שלמרות קומתו הגבוהה ומראהו המגושם, ניתן דן ברב ליים קלות. היו אלה גליו שלהו חב תודה, על שנשא אותו במהירות למקום מיקלט, והצילוה מידי המומי-מוח שביקשו לרסן את פרצופו.

היה זה נגשבת לפני שבוע, בעת מישחק הכדורגל בין קבוצת הפועל ירושלים ומכ בי תל-אביב. דן, שהחליט לתמוך לנצל את מזג-האוויר האביבי של שבת בצהריים ולהינפש במישחק, מצא את עצמו, ביציאה

גולדה כחיים שכאלה" דחיה ממושכת

מהמיגרש, כשהוא מוקף באוהדים נועמים של הפועל ירושלים. האוהדים אומנם רגזו על שופט-המישחק שק נזול, לטענתם, ניצחון מקבוצתם, אבל השופט, דויר שרייר, היה מוגן על-ידי שוטרים והם לא יכלו לפגוע בו. במקומו ביקשו לפגוע בדן, למה דווקא בדן? מפני ששבוע קודם לכן, דיווח בטלוויזיה על הדרבי הירושלמי, בין הפועל ובית"ר, בצורה שלא היתה כליכך לרוחם של אוהדי הפועל-הקנאיים.